

Svědectví: 59. Když se bojíme tmy, Bůh je maminka, která čeká doma se všemi rozsvícenými světly

Svědectví

**Když se bojíme tmy, Bůh je jako maminka,
která čeká doma se všemi rozsvícenými světly**

Byl jsem teenager, který se jednou pozdě v noci vezl domů z toho, čemu jsme říkali „velké město“, Pikeville v Kentucky. Několik z nás „juniorů, kteří chodí na seniorské filmy“ jelo ten večer do Pikeville sledovat to, co jsem považoval za komedii.

Mýlil jsem se. Moji přátelé mě znali dost dobře na to, aby věděli, že kdyby mi řekli, že uvidíme nový

film *Noční můra v Elm Street*, okamžitě bych se stáhl a odmítl jet. Všichni se přede mnou postavili do fronty a koupili si vstupenky přede mnou, čímž mě přinutili, abych se k nim přidal ke sledování tohoto strašidelného filmu.

Pravdou je, že nemám rád strašidelné filmy, zvláště děsivé pohyby ve tmě. Netřeba dodávat, že cesta domů, sama přes hory, byla děsivá. Tu noc se mi zdála tma hustá jako uhlí v zemi pode mnou. Když jsem objížděl poslední zatáčku před domem mé maminky, zhluboka jsem se nadechl, věděl jsem, že jestli Freddy Krueger číhá v divočině, utekl jsem mu, alespoň do další noci.

Více pravdy: Bojím se tmy tak dlouho, jak si pamatuji. Bojím se nejen noci. Bojím se nočních můr a jehel; smrti a rozvodu. U mě temnota vrcholí strachem. Bojím se, že ztratím svého psa, manželku, malou sestru, rodiče, tchána, kohokoli, koho miluji.

Obávám se blízkosti násilí ze zbraní v našem sousedství. Bojím se o malé děti, které chodí spát s kručícími břichy, bojím se o lední medvědy, kterým rychle docházejí místa k životu.

Kdyby se svět sklonil k rozmarům Jordánska, mávl bych hůlkou a vyléčil bych všechny problémy světa; vše od třísek po hladovění by bylo okamžitě odstraněno.

Tak si to alespoň představuji. Problém je, když se odevzdávám svým strachům, jsem tak zaujatý a spotřebovaný sám sebou, že nejsem moc dobrý pro nikoho jiného. Teologové tomu říkali „být ztracen“ a v mém životě, a vsadím se, že i ve vašem, byly chvíle, kdy jsem byl tak ztracen ve svých vlastních myšlenkách, že nedokážu říct, kde jsem na tomto temném místě, natož kam jdu.

To je jeden z důvodů, proč se stále vracím pro popel na Popeleční středu, první den postní doby. Kterýkoli jiný den bychom mohli být schopni oklamat svou cestu životem, ale v tento den si připomínáme, že „*prach jsme a v prach se obrátíme*“.

Sarah Miles to říká takto: „V naší kultuře je vzácné veřejně přiznat, že to nemáme pod kontrolou. Že nejsme Bůh. Vzhledem k doupěti politické reklamy, humbuku a kulturnímu tlaku, který nás obklopuje, je vzácné uniknout lži, že peníze, sláva, věda, násilí nebo lesklé předměty nás nějakým způsobem zachrání před smrtí. To je důvod, proč bereme popel, protože je vzácný a je to pravda.“

Minulý týden byla první Popeleční středa, kdy jsem na sebe nejen vzal popel, ale uvalil jsem popel na sbor jako kazatel. Když jsem to udělal, řekl jsem ta pozoruhodně jednoduchá, ale hluboce tajemná slova: „Jsme prach a v prach se obrátíme.“

“Mezi prachem stvoření a prachem vzkříšení jsme byli povoláni ke svatému a posvátnému úkolu říci: ‘Nikdo z nás to nedokáže sám.’”

Předpokládám, že takových **svatých okamžiků není v našich sborech dost**. Když se sejdem, když jsou kamery vypnuté, nedělní nejlepší věci jsou odloženy, díváme se jeden druhému do očí jako nedokonalí lidé, díváme se do očí, které vidí krásu i tragédii tohoto života, a připomínáme si, že mezi prachem stvoření a prachu vzkříšení jsme byli povoláni ke svatému a posvátnému úkolu říci: „Nikdo z nás to nedokáže sám.“

Když jsem se té noci v horách východního Kentucky přibližoval k domovu, všiml jsem si, že každé světlo uvnitř i vně toho domu bylo rozsvíceno. Když jsem se podíval ještě blíže, dobře jsem poznal známou postavu stojící u dveří přístřešku pro auto. Byla to maminka, čekala tam v noční košili se

zkříženýma rukama a očima vykukujícím z důlků jako dva majáky, a vedla mě bezpečně domů.

Popeleční středa nám připomíná, že je v pořádku bát se neznámého. Láska Boží nás podporuje a láska ke společenství nás obklopuje, protože jak Julian z Norwiche viděl ve své vizi: „Vesmírem se pohybuje síla lásky, která nás drží pevně a nikdy nás nepustí.“

“Ať v tomto postním období hledáme cokoli, Boží láska nás podporuje, i když máme více otázek než odpovědí.”

Možná, že práce, která kdysi formovala to, kým jste byli, je pryč nebo se mění rychlostí, kterou nemůžete dohnat, ať se snažíte sebevíc.

Možná toužíte po světě, jaký byl před pandemií, po místě, které si bylo o něco jistější samo sebou než neznámá divočina, kterou dnes procházíme.

Ať v tomto postním období hledáme cokoli, Boží láska nás podporuje, i když máme více otázek než odpovědí. I když klepeme na dveře, které nebyly otevřeny.

Žalmista píše: „Ani tma nebude pro Svatého temná; noc bude zářit jako den, neboť tma je jako světlo.”

Když jsem si letos rozmazal popel na čelo, dopřál jsem si alespoň dvě tvůrčí svobody.

Nejprve jsem každému vložil do dlaně hvězdu a modlil se, aby hvězda mudrců vedla ke Kristovu dítěti a hvězda v jejich dlaních byla majákem naděje.

Jednoduchá hvězda nám připomíná, že i když se vydáváme do neznáma, Svatý nás bere jemně za ruku, jako rodič, který své dítě v noci bezpečně odvádí domů. Ruku v ruce nás vždy pečující Boží milost učí věci ve tmě, které bychom se nikdy nemohli naučit za denního světla.

Za druhé jsem pro dnešní noc pronesl slovo: “Pamatuj.”

Pamatujte, že myšlenky, které k nám Bůh má, převyšují počet zrněk písku.

Pamatujte, že Bůh je jako maminka, která rozsvěcuje každé světlo, které najde, která stojí na stráži a něžně šeptá: „Miluji tě. Jsem tak ráda, že jsi doma.”

Jordan Conley

[Baptist News Global](#)

Jordan Conley

Jordan Conley

Jordan Conley slouží jako spolukazatel baptistického sboru Crescent Hill v Louisville, Ky. Je absolventem baptistického semináře v Kentucky.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)